

først og fremmest fordi man bekræftede den afgørende vægt, som alliancen spiller for den politiske rolle, nemlig at bygge bro, ikke bare over Atlanten, men også mellem de tidligere blokke i Europa.

Det strategiske koncept, som man vedtog, konkluderer i de allersidste linjer, at alliancen fortsat vil udnytte enhver mulighed for at bistå ved opbygningen af et udelt, europæiske kontinent. Det er en vision, som jeg synes det er værd at bemærke sig at NATO har, og som jeg i hvert fald på Det Radikale Venstres vegne fuldt ud kan tilslutte mig.

På topmødet lagde man afgørende vægt på at sætte fart i det, der kaldes den europæiske søjle eller ESDI, en europæisk søjle inden for NATO, og jeg vil godt understrege »inden for NATO«, ikke mindst fordi det understreges et væld af gange i NATO's koncept.

Det skaber basis for en arbejdsdeling mellem Europa og Nordamerika i europæiske anliggender, det skaber basis for, at Europa kan bære en større del af ansvar og byrder ved løsningen af europæiske problemer, men det skal naturligvis gøres rationelt, og deri ligger, at der ikke skal ske parallel opbygning af militær kapacitet i Europa, når den allerede findes inden for NATO som helhed, at NATO's militære aktiver kan udlånes til europæiske landes operationer, at NATO's militære aktiver kan skilles ud til europæisk brug, men at europæerne ikke kan disponere separat og på egen hånd. Beslutningerne tages fra sag til sag. Der kræves enstemmighed i NATO-kredsen, der er ingen automatik. Så langt, så godt.

Det, der derimod skaber uklarhed, opstår, fordi en del af NATO's EU-medlemmer insisterer på, at EU skal kunne træffe beslutninger om militære anliggender. Det fører til parallelle beslutningsprocesser, som komplicerer situationer og let bliver noget rod, og rod er som bekendt ikke noget, der beforder effektivitet.

Det betyder, at seks europæiske NATO-lande ikke er med i hele processen, hvis man tager EU med. De kræver naturligvis særlige hensyn. Til gengæld er der fire EU-lande, bl.a. Sverige og Finland, som kommer nærmere på NATO-indflydelse og slipper for at diskutere det i de lande unævnelige, nemlig NATO-medlemskab. Det er selvfølgelig godt for dem – det er ikke godt for klarheden i beslutningsprocessen.

Opgaven er at få såvel de seks lande uden for EU som de fire uden for NATO inddraget i beslutningsprocessen. Det løste man ikke i

Washington; man kan godt tvivle på, at det lykkes i Köln. Men under alle omstændigheder, som også vores debat her i salen viser, så er det på tide, at EU og danske medier og et antal danske parlamentarikere erkender, at EU ikke er identisk med Europa, men at man tværtimod har brug for adskillig anden indflydelse. Det er en større opgave sikkerhedspolitisk.

Spørgsmålet er så: Skaber den bøvlede beslutningsstruktur særlige problemer for Danmark? Nej, som udenrigsministeren sagde, at topmødets beslutninger indebærer, at europæiske operationer kun kommer på tale, hvis NATO som helhed ikke påtager sig opgaven.

Danmark deltager i hele NATO's planlægnings- og beslutningsproces, herunder om hele NATO eller kun den europæiske søjle skal stå for operationen. Vi har sågar vetoret, hvis vi skulle finde på at udnytte den. Vi deltager i udførelsen, hvis vi finder det rimeligt – det er Folketingets beslutning – men vi behøver det ikke.

Derfor volder de danske forbehold overhovedet ingen problemer, medmindre man ønsker at gøre det til et problem politisk set, og det er der nogle i denne sal der ønsker. Tværtimod må man sige, at så længe nogle af EU's topfolk fastholder visioner om, at EU skal udrustes med eget territorialforsvar – og jeg kan blot henvise til, hvad den kommende kommissionsformand er citeret for i Berlingske Tidende i dag – så er der dog al mulig grund til, uanset hvor lidt man tror, han får held til at føre sine visioner ud i livet, at holde fast i forbeholdet og dermed forhindre, hvad der kunne blive en konkurrence om global indflydelse mellem EU og USA. Det kan ikke være i vores interesse, det er ikke i Europas interesse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hele hr. Estrups indlæg bygger på én grundlæggende antagelse, nemlig antagelsen om, at denne erklæring fra NATO-topmødet i Washington indebærer, at Danmark i virkeligheden har vetoret i forhold til beslutninger om EU-ledede aktioner, fordi disse skal godkendes i NATO-rådet.

Men der vil jeg godt spørge hr. Estrup, hvor han har denne ejendommelige fortolkning af NATO-topmødeerklæringen fra, om det er udenrigsministeren, der har bibragt ham den opfattelse, for det, der står i erklæringen, er jo, at vi anerkender den Europæiske Unions hen-